

Foundations of Halacha 10.12 - The Other Side of Shemita - The Need for a Pruzbul

1. Parshat Re'eh 15:1-3,9-10

At the end of seven years you shall institute a remission. This is the matter of the remission: Every creditor shall remit his authority over what he has lent his fellow; he shall not press his fellow or brother, for He has proclaimed a remission for G-d. You may press the gentile; but over what you have with your brother, you shall remit your authority. Beware lest there be a rebellious thought in your heart, saying, "The seventh year approaches, the remission year," and you will look malevolently upon your destitute brother and refuse to give him -- then he may appeal against you to G-d, and it will be a sin upon you. You shall surely give him, and let your heart not feel bad when you give him for in return for this matter, Hashem, your G-d, will bless you in all your deeds and in your every undertaking.

2. Gemara Kiddushin 38a-b

R Elazar the son of R Shimon says: Any Mitzvah that the Jews were commanded to perform prior to their entering the Land of Israel – applies both in the Land and outside of the Land; after their entrance into the Land – only applies in the Land. The exceptions to this are the remission of monetary obligations and the freeing of slaves, for even though they were commanded on these after their entrance to the Land, they apply both in the Land and outside of the Land. The remission of monetary obligations is a mitzvah mandated on each person! We only need [to state this exception to counter a possible misimpression based on] that which was taught in a Baraita: *Rebbi says: "And this is the matter of the remission [Shemita], [every creditor] shall remit."* The Torah is discussing two remissions, the remission of land and the remission of monetary obligations. At a time when you remit land, you remit monetary obligations; at a time when you do not remit land, you do not remit monetary obligations. I might think to learn in a similar fashion: *In a place when you remit land, you remit monetary obligations; In a place when you do not remit land, you do not remit monetary obligations.* The Torah therefore teaches us, "for He has proclaimed a remission for G-d." - in any place.

3. Rambam Hilchot Shemita V'yovel Chap. 9

ב. The remission of monetary obligations is only in practice, by Torah law, at the time that Yovel is in practice, for in Yovel, the land returns to its owners without monetary compensation. This matter has been transmitted by our Sages: *At a time when you remit land, you remit monetary obligations - in every place, both in the Land and outside of the Land; at a time when there is no remission of land, there is no remission of monetary obligations - even in the Land.*

פרשת ראה פרק טו פסוקים א-ג, ט-י

(א) מִקֶּץ שִׁבְעַ שָׁנִים תַּעֲשֶׂה שְׁמִטָּה: (ב) וְזֶה דְבַר הַשְּׁמִטָּה שְׁמוּט כָּל בַּעַל מְשֵׁה יָדוֹ אֲשֶׁר יִשֶׂה בְּרֵעֵהוּ לֹא יִגֹּשׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאֶת אָחִיו כִּי קָרָא שְׁמִטָּה לֵה': (ג) אֶת הַנִּכְרִי תִגֹּשׁ וְאֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ אֶת אָחִיךָ תִשְׁמַט יָדְךָ: ...
 (ט) הַשְּׁמִיר לְךָ פֶּן יִהְיֶה דְבַר עִם לְבַבְךָ בְּלִיעַל לְאֹמֹר קָרְבָה שְׁנַת הַשְּׁבַע שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה וְרָעָה עֵינֶיךָ בְּאַחִיךָ הָאֲבִיוֹן וְלֹא תִתֵּן לוֹ וְקָרָא עֲלֶיךָ אֵל ה' וְהָיָה בְּךָ חֲטָא: (י) נָתַן תִּתֵּן לוֹ וְלֹא יִרַע לְבַבְךָ בְּתִתֵּן לוֹ כִּי בְגַלְלַת הַדְּבָר הַזֶּה יִבְרַכְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֶׂיךָ וּבְכָל מַשְׁלַח יָדְךָ:

תלמוד בבלי מס' קידושין דף לח עמוד א

רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: [עמוד ב] כל מצוה שנצטוו ישראל קודם כניסתן לארץ - נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ, לאחר כניסתן לארץ - אינה נוהגת אלא בארץ, חוץ מן השמטת כספים ושילוח עבדים, שאע"פ שנצטוו עליהם לאחר כניסתן לארץ - נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ. השמטת כספים חובת הגוף היא! לא נצרכא אלא לכדתניא; דתניא, רבי אומר: +דברים טו+ וזה דבר השמיטה שמוט - בשתי שמיטות הכתוב מדבר, אחת שמיטת קרקע ואחת שמיטת כספים, בזמן שאתה משמט קרקע - אתה משמט כספים, בזמן שאי אתה משמט קרקע - אי אתה משמט כספים. ואימא: במקום שאתה משמט קרקע - אתה משמט כספים, ובמקום שאין אתה משמט קרקע - אין אתה משמט כספים! ת"ל: +דברים טו+ כי קרא שמיטה לה', מכל מקום.

מב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק ט

ב. אין שמיטת כספים נוהגת מן התורה אלא בזמן שהיובל נוהג שיש שם שמיטת קרקע, שהרי ישוב הקרקע לבעליו בלא כסף, ודבר זה קבלה הוא, אמרו חכמים בזמן שאתה משמיט קרקע אתה משמיט כספים בכל מקום בין בארץ בין בחוצה לארץ, ובזמן שאין שם שמיטת קרקע אין אתה משמיט כספים בשביעית אפילו בארץ.

<p>ג. It is the decree of the Sages that the remission of monetary obligations should be in effect nowadays in all places, even though Yovel is not in effect, in order that the law of remission of monetary obligations should not be forgotten in the nation of Israel.</p>	<p>ג. ומדברי סופרים שתהא שמיטת כספים נוהגת בזמן הזה בכ"מ, ואע"פ שאין היובל נוהג כדי שלא תשתכח תורת שמיטת הכספים מישראל.</p>
<p>4. <u>Gemara Arachin 28b</u></p> <p>Said R Nachman bar Yitzchak: It was taught in a Baraita, You come out saying that Yovel and Shemita bring about remittance at the same time, just that Yovel brings about remittance at its end and Shemita brings about remittance at its start. It is understandable that Shemita brings about remittance at its end, for it is written, "At the end of seven years you shall institute a remission.", but Yovel - at its start - is on Yom Kippur, as it is written, "On the Day of Atonement, you shall blow a Shofar in all your land"! Who is this in accordance with? R Yishmael the son of R Yochanan ben B'rokah, who says: It is from Rosh Hashanah that Yovel takes effect.</p>	<p><u>תלמוד בבלי מסכת ערכין דף כז עמוד ב</u></p> <p>אמר רב נחמן בר יצחק: תניא [נמי הכי], נמצאת אתה אומר: אחד יובל ואחד שביעית משמטין כאחד, אלא שיובל בתחילתו והשמטה בסופה. ... בשלמא שביעית בסופה, דכתיב: +דברים ט"ו+ מקץ שבע שנים תעשה שמטה, אלא יובל בתחילתו ביום הכיפורים הוא, דכתיב: +ויקרא כ"ה+ ביום הכיפורים תעבירו שופר בכל ארצכם! הא מני? ר' ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה היא, דאמר: מר"ה הוא דחייל יובל.</p>
<p>5. <u>Rambam Hilchot Shemita Chap. 9</u></p> <p>7. The Seventh Year only causes the remission of monetary obligations at its end, as it says, "At the end of seven years you shall institute a remission." And there it says, "at the end of seven years at the time of the year of Shemita on the Festival of Sukkot." Just as there, it is after the Seven Years, so to the remission of monetary obligations takes effect after the Seven Years. Therefore, one who lends money to his fellow in the Seventh year itself can collect his loan the entire year, and when the sun sets on the nights of Rosh Hashanah after the Seventh Year, the obligation is null.</p>	<p><u>רמב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק ט</u></p> <p>ד. אין שביעית משמטת כספים אלא בסופה שנאמר מקץ שבע שנים תעשה שמטה וזה דבר השמטה ושם הוא אומר מקץ שבע שנים במועד שנת השמטה בחג הסוכות, מה שם אחר שבע אף השמטת כספים אחר שבע, לפיכך הלוח את חבירו בשביעית עצמה גובה חובו כל השנה, וכשתשקע חמה בלילי ראש השנה של מוצאי שביעית אבד החוב.</p>
<p>6. <u>Gemara Makkot 3a-b</u></p> <p>Said R Yehuda in the name of Shmuel: One who lends money to his fellow for a term of ten years - the Seventh Year causes it to be remitted. Even though at the present time, we cannot apply to him the verse, "he shall not press his fellow" it will ultimately come to [a violation of] "he shall not press his fellow". R Cahana brings a contradictory source: <i>We evaluate how much a person would give to have one thousand zuz in his hand - the difference between the value of a thirty-day term and the value of a ten year term.</i> If you say that the Seventh Year causes it to be remitted, he must pay him the entire amount! Rava said, what case are we dealing with here? - with one who lends with collateral, and one who submits his contracts to Beit Din, as it was taught: <i>One who lends with collateral, and one who submits his contracts to Beit Din - they do not get remitted.</i></p>	<p><u>תלמוד בבלי מסכת מכות דף ג עמוד א</u></p> <p>אמר רב יהודה אמר שמואל: המלוה את חבירו לעשר שנים - שביעית משמטתו, [עמוד ב] ואע"ג דהשתא לא קרינן ביה +דברים ט"ו+ לא יגוש, סוף אתי לידי לא יגוש. מתיב רב כהנא: אומדים כמה אדם רוצה ליתן ויהיו אלף זוז בידו, בין ליתן מכאן ועד ל' יום ובין ליתן מכאן ועד עשר שנים; ואי אמרת שביעית משמטתו, כולוהו נמי בעי שלומי ליה! אמר רבא: הב"ע - במלוה על המשכון, ובמוסר שטרותיו לב"ד, דתנן: המלוה על המשכון, והמוסר שטרותיו לב"ד - אין משמיטין.</p>